

Ναί, ἡ νέα αὐτὴ κυρία ποὺ βλέπεις τόσῃν ὥρᾳ κατὰ-
πληκτος, ἡ νέα αὐτὴ κυρία μὲ τὴν μὴβ τουαλέιτα καὶ τὴν
ὄψη θλιμμένης Παναγίας εἶναι ἡ Ἀλίκη. Ἡ Ἀλίκη Τρυ-
φωνάτου, ὅλη κι' ὅλη, φίλε μου Μένε. Τὴν βρίσκεις σὰν
ἀπογοητευμένη, σὰν ἀποκαρδιωμένη, ἔ ! Ἔχεις δίκαιο.

Εἶδες τὰ μάτια της; Λὲς καὶ κράτησαν ἀνεξίτηλα στὸ
μαῦρο των φόντο ἀνταύγειες βαθειᾶς ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ νερὰ
τοῦ Ἀχέρωνος ὅπου λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πνίξει ἡ Μοῖρα της
— ἡ Μοῖρα τῶν περισσότερων κοριτσιῶν τῶν ὁμογενῶν
μας τῆς Αἰγύπτου.

Καμμιὰ μάγισσα δὲν τὴν καταράστηκε σὰν πρωτοεῖδε
τὸ φῶς. Κι' οὔτε πιστεύω οἱ φιλενάδες της νὰ τῆς ρίξανε
στά ὕστερα κακὸ μάτι. Ἔπαθε κάτι χειρότερο ἡ καϋμένη:
ἄφισε νὰ τὴν φάγει ἡ ἄμετρη φιλοδοξία τοῦ προκομένου
πατέρα της.

Τὸν θυμᾶσαι, Μένε, τὸν γέρω-Τρυφωνάτο; Ἀκέραια
ἡ προσωποποίηση τοῦ ἀπελέκτου ξύλου τῆς χρηστομάθειας.
Ἀνθρωπος ἀγράμματος, ἄξεστος, βάρβαρος. Τυχερὸς, ὥστό-
σο. Εἶχε ξεκινήσει ἀπένταρος ἓνα καλὸ πρωτὶ ἀπὸ τὴν πα-
τρίδα του — ἓνα ξερονῆσι ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ Αἰγαίου — κ'
εἶχε ἐρθεῖ στὴν Αἴγυπτο. Στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν βαρκάρη.
Μὰ ὁ περασμὸς τοῦ εὐκόλου καὶ ἀφθονοῦ κέρδους δὲν ἄρ-
γησε νὰ τὸν σαγηνέψει: λαθρεμπόριον λοιπὸν καὶ ἅγιος ὁ
Θεός. Στὰ κίτρινα ὀπὸ τοὺς ρόζους χέρια του, τὸ χασίσι
μεταμορφωνόταν σὲ χρυσάφι. Μόνο τὸ χασίσι; Ἀμ' τὰ
ὄπλα, μὲ τὴν ἐπανάσταση τοῦ Ἀραμπῆ πασσά, στὸ ὀγδον-
ταδύο;

Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, ἦρθε τέλος ἓνα πρωτὶ ὅπου
ξύπνησε ὁ γέρω-Τρυφωνάτος ὁμογενής. Ὁμογενής καὶ σύμ-
βουλος — στὴν Ἀδελφότητα. Μάλιστα, ἂν δὲν εἶχε μπεῖ
τότε στὴ μέση ὁ παμπόνηρος ἐκεῖνος ὁ Παναγάκης ποῦ
ἤξερε νὰ τάξει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ λαγούς μὲ πετραχίλια,
ἴσως νὰ ἔβγαινε καὶ πρόεδρος... Ἄς εἶναι! Ἀπὸ τότε
πῆραν τὰ μυαλὰ τοῦ γέρου ἄερα.

Ἀγράμματος, ἄξεστος καὶ βάρβαρος, εἶπα. Γι' αὐτὸ
κ' ἡ τάξη τῶν διαβασμένων καὶ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν,
τὸν θάμπωνε καὶ τὸν τραβοῦσε τόσο ἀκατανίκητα. Ἀπὸ
δῶ τὸ εἶχε καὶ ἀπὸ κεῖ τὸ εἶχε, κατάφερε στὸ τέλος νὰ

παντρευθεῖ ἓνα κορίτσι πολὺ καθὼς πρέπει μὲ χωρὶς προῖκα. Ἀπὸ οἰκογένεια μὲ σειρά.

Θλιβερός, μὰ τὴν ἀλήθεια, γάμος. Ἐκείνη τὸν περιφρονοῦσε — κατὰ βάθος — γιὰ τὴν ταπεινὴ προέλευσὴ του, γιὰ τὴν βαρβαρότητά του. Αὐτὸς πάλι γιὰ τὴν ἄπροικη: τὴν θεωροῦσε σὰν ἓνα εἶδος χρυσοῦ ὠρολογιοῦ μὲ τὴν σχετικὴ χονδρὴ καδένα του, πού εἶχε ἀγοράσει — «μὲ τὸν παρὰ μου...», καθὼς ἔλεγε — γιὰ νὰ κορδώνεται.

Γέννημα φωτεινὸ τῆς ἀνομολόγητης αὐτῆς ἀλληλοπεριφρόνησης στάθηκε ἡ Ἀλίκη. Ὡραῖο κορίτσι μὰ τὴν ἀλήθεια, Μένο! Καλοσφυγμένο κορμί, θαυμάσια μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια. Δεκάξη χρονῶν, κόλαζε καλόγηρο. Καὶ σήμερα ἀκόμη, παρ' ὅλες τὶς μπόρες πού πέρασε, μπορεῖ καὶ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς γέρω-μπλαζὲ σὰν καὶ σένα... ἔ Μένο;...

Ἄς εἶναι! Δάσκαλοι, πού λές, καὶ κόντρα δάσκαλοι. Μουσικὴ, πιάνο, τραγοῖδι, ζωγραφικὴ, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἀκόμα... Ἐβγαλε τὸ γυμνάσιο, πῆγε καὶ στὶς καλογρηές. Ὑστερα χάθηκε γιὰ ἓνα διάστημα: πῆγε στὸ Παρίσι ὅπου παρακολούθησε καὶ μαθήματα στὴ Σορβὼν. Ὅταν ἐπέστρεψε ἦταν πιά γυναῖκα τέλεια φορμαρισμένη: εἶχε μάθει νὰ ντύνεται μὲ ξέχωρη κομψότητα καὶ κοκεταρία, νὰ μακιγιαρίζεται ἔντεχνα, νὰ μιᾷ γιὰ Ντεμπυσύ, γιὰ Προύστ, γιὰ Φρόϋδ, νὰ σχολιάζει Μπέρξον καὶ Κάιζερλιγκ. Ἡ συντροφιά της ἦταν περιζήτητη. Στὴν ἐμφάνισή της διάπλατα ἀνοιγόταν τὰ σαλόνια. Ὁ θρίαμβος τῆς νεότητος, τοῦ πνεύματος, τῆς ὁμορφίᾳς της ἦταν πλήρης, ὁλοσχερής, παταγώδης. Ἀκριβῶς στὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς της, γνώρισε τὸν Ἀλέξη.

Τὸν θυμᾶσαι, Μένο, τὸν Ἀλέξη; Θυμᾶσαι τὸν ξανθὸν ἐκείνον ἔφηβον, τὸν ψηλὸν μὲ τὶς τόσο ζωηρὲς ἀναλαμπές ἰδανικῶν ἄσβεστων κι' ὁρμῶν εὐγενικῶν στὰ προσεκτικὰ κι' ἀεικίνητα μάτια του; Ὁ πρῶτος κι' ὁ καλύτερος στὴν τάξη μας. Ὁ πρῶτος κι' ὁ καλύτερος παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὁ πατέρας του — Ροκφέλλερ, βέβαια, δὲν ἦταν. Εἶχε ὅμως τὰ μέσα νὰ σπουδάσει τὸν γιὸ πολὺ ἀξιόπρεπα. Μὰ ὁ Ἀλέξης ἦταν παιδί ὑπερήφανο καὶ μὲ ιδέες ὑψηλόφρονες κι' εὐγενικές: εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνεи κάτι στὴ ζωὴ, — μόνος του ὅμως καὶ χωρὶς τὴν ἄμεση βοήθεια κανενός. Γι' αὐτό, ὅταν τελείωσε τὶς σχετικὲς ἐμπορικὲς του σπουδές, ἀρνήθηκε νὰ προχωρήσει παρακάτω μὲ ἔξοδα τοῦ πατέρα του. Ρίχθηκε ἀμέσως στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, δεκαοκτὼ χρονῶν μόλις. Χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ πάψει στιγμὴ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ προετοιμάζεται κατὰ μέρος.

Μεγάλος ιδεολόγος. Ὡστόσο, δύσκολα ξετροχιαζόταν ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς λογικῆς. Ὅταν γνώρισε τὴν Ἀλίκη, ἡ ἐντύπωση ἦταν βαθειά, βαθύτατη. Κατάλαβε πὼς βρισκόταν μπρὸς σιὴ μοιραία γυναῖκα τῆς ζωῆς του — ἐκείνην πού περιμένει κάθε ἄνδρας καὶ πού δὲν συναντᾷ δυὸ φορές.

Συγκρατήθηκε, ὥστόσο, ὁ Ἀλέξης.

Δὲν ἄφησε νὰ ἐξωτερικευθοῦν—μὰ οὔτε κὰν νὰ μαντευθοῦν τὰ καινούργια του αἰσθήματα. (Καὶ ὁ Θεὸς ξέρει πόσες εὐκαιρίες τοῦ δόθηκαν γιὰ μιὰ τέτοια ἐξομολόγηση). Ὅχι γιὰτὶ φοβόταν μὴν τύχει καὶ τὸν ἀποκρούσει ἡ Ἀλίκη πού τοῦδειχνε ἄλλωστε κάποιαν ἐξαιρετικὴν προσοχὴν καὶ εὐνοίαν. Μὰ ἔβλεπε τόσο καλὰ τὴν ἀπόστασιν πού τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν νέα! Αὐτὴ ἦταν πλούσια, εἶχε προῖκα σεβαστή, ἐνῶ αὐτός, μπορεῖ μὲν νὰ ἦταν ἓνα παιδί ἐντιμὸ καὶ ἐργατικόν, μ' ἀρχὲς σταθερὰς καὶ ἰδεώδη ὑψηλά, ὅμως τὸ «παρόν» του δὲν ἦταν ἀπ' ἐκεῖνα πού θαμπώνουν μὲ τὴν ἔστω καὶ ἐπιφανειακὴν λαμπρότητα, μαντρόσκυλλα χρηματοκιβωτίων, σὰν τὸν γέρω—Τρυφωνάτο. Εἶχε βέβαια μέλλον τὸ παιδί, μὰ ποιὸς κυττάζει σήμερα τόσο μακρυνά.

Τὸν κατεῖχε, ἐξ ἄλλου, ἓνας ὑστερνὸς φόβος, ὅχι λιγώτερο ἰσχυρός: φοβόταν μήπως παρεξηγηθεῖ — ὅχι τόνον ἀπὸ τὸν γέρω - Τρυφωνάτο ὅσο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἀλίκη — καὶ θεωρηθεῖ προικοθήρας κοινός. Σοῦ τῶπα, νομίζω: Ὁ Ἀλέξης ἦταν παιδί πολὺ ὑπερήφανο καὶ μὲ ἰδέες πολὺ ὑψηλόφρονες.

Σὰν νὰ κατάλαβε κάποια στιγμή ἡ Ἀλίκη τὴν ἐξαιρετικὴν ψυχὴ καὶ τὴν χρυσὴν καρδίαν ἐκρυβε ὁ Ἀλέξης κάτω ἀπὸ τὸ σοβαρὸ καὶ μετρημένο παρουσιαστικόν του: τοῦδειξε ἐνδιαφέρον καὶ ἐκτίμησιν ἰδιαίτερην. Τῆς φάνηκε—καὶ τοῦ τῶπε καθαρὰ—πὼς «δὲν ἔμοιαζε σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς νέους»... Κ' ἡ δήλωσις αὐτή, ἀντὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνει, κατατρόμαξε τὸν Ἀλέξη. Φοβήθηκε μὴν προχώρησε πολὺ. Ἀντενόγησε ἀπέλιπιδά. Προσποιήθηκε τὸν ἐλαφρό, τὸν ἐπιπόλαιον, τὸν κοινὸ καὶ ἀποκρουστικὸν τύπον τοῦ νεαροῦ κανχησιάρη Δὸν Ζουὰν τῶν σαλονιῶν. Φλερτάρησε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔθε-άθηκε στὰ κοσμικὰ κέντρα νὰ συνοδεύει κάποια παντρεμένη κυρία πού στεφάνωναν ἐλεύθερες φῆμες — γένηκε ὁ ἀντίπαλος καὶ συνηθέστερος ὁ ἥρως κοσμικῶν μικροσκανδάλων... Στὰ τελευταῖα μάλιστα, ἄφησε ν' ἀκουσθεῖ τὸ ὄνομά του δίπλα στὸ πεταχτὸ ὄνομα μιᾶς «καλλιτέχνης» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Ὅλα δὲ αὐτά, μὲ τὴν ἄγρια, τὴν λυσσασμένην ἐκείνη χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου πού βάζει φωτιά στὰ πετρελαιοβρεγμένα ροῦχά του...

Ἐπόμενο βέβαια ἦτανε, ὅλες οἱ νεανικὲς αὐτὲς τρέλ-
λες νὰ ἐπιφέρουνε τὸ σχετικὸ ἀποτέλεσμα καὶ νὰ βλάψουνε
τὸν Ἀλέξη στὴν ὑπόληψη καὶ ἐκτίμηση τῆς Ἀλίκης ποὺ
σὰν νὰ αἰστάνθηκε κάποιον ἀνομολόγητον αἶσθημα πείσμα-
τος...

Κάποιος ποὺ ἔτρεχε μὲ τὰ τέσσαρα νὰ ἐπωφεληθεῖ
ἀπ' αὐτό, στάθηκε — ἀπρόσκλητος πάντοτε ὁ γέρω -
Τρυφωνάτος.

Ἀπὸ καιρὸ δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὸν Ἀλέξη καὶ
τὴν θέση ποὺ ἄρχιζε νὰ πέρνει στὴν καρδιά τῆς μοναχο-
κόρης του. Ἀγράμματος, ἴσως. Πάντως ὅμως — πλούσιος,
ὁ γέρω - Τρυφωνάτος καὶ μὲ φιλοδοξίες ἰδιαιτέρως. Ἦθελε
ἡ κόρη του νὰ πάρει σειρὰ νὰ παντρευθεῖ μὲ γιατρό, μὲ
δικηγόρο, μὲ ἄνθρωπο τέλος πάντων ποὺ νὰ εἶχε στὸ χέρι
«δίπλωμα». Προῖκα δὲν εἶχε;

Λοιπὸν; ... — Μὲ τὸν παρὰ μου!... σκεπτόταν ὁ
γέρω Τρυφωνάτος καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, οἱ περισσότεροι
ὁμογενεῖς τῆς παλαιᾶς σχολῆς δὲν σκέπτονται, ἀκόμη καὶ
σήμερα, διαφορετικά.

Ὁ Ἀλέξης δὲν τοῦ ἔκαμνε: δὲν ἦταν οὔτε γιατρός,
οὔτε δικηγόρος — οὔτε κἂν πρόξενος. Κοντὰ σ' αὐτά, δὲν
τὸν χώνευε καὶ πολὺ: τοῦ κρατοῦσε μιὰ φυσικὴ ἀντιπά-
θεια ποὺ ἀρχὴ ἴσως νὰ εἶχε σὺν ἰδίαις τὶς ἰδέες τῆς ἐποχῆς
των. Ὁ Τρυφωνάτος ἀνῆκε στὴ γενεὰ τῶν Ρωμηῶν ἐκεῖνων
ποὺ ἐπέτρεπαν στὸν ἑαυτὸν τοὺς κάθε παρανομία καὶ κάθε
ἀτιμία ἀρκεῖ νὰ γινόταν στὰ κρυφά, καὶ νὰ σωζόταν ἔτσι
τὰ προσχήματα. Γειὰ ὑποκριτῶν ποὺ ἀκόμη ὥς σήμερα
δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πῶς εἶναι δυνατόν ἓνας
καὶ μιὰ νέα νὰ χορεύουν — ν' ἀλληλοτριβῶνται στὰ φανερά,
ὅπως λένε — καὶ στὰ κρυφὰ νὰ μὴν κάμνουν χειρότερα.
Ἔτσι, ἡ ἀνυστερόβουλη κι' ἀνυπόκριτη ἐλευθερία τοῦ
Ἀλέξη περνοῦσε γιὰ ἀνηθικότητα στὰ μάτια τοῦ γέρω-
Τρυφωνάτου, ποὺ καιροφυλακτοῦσε μ' ὑπομονὴ μύρμηγκα
κ' ἐπιμονὴ ὕαινας νὰ βρεῖ πάτημα νὰ συντρίψει τὸν ὑπο-
θετικὸ ἐχθρό.

Πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε.

Περὶτὸ νὰ σοῦ πῶ μὲ τὶ πρόστιχο καὶ ποταπὸ τρόπο.
Φαντάσου μόνο τὴν χαρὰ του!... — χαρὰ ποὺ δὲν ἄρ-
γησε νὰ γίνῃ διπλῇ: ὁ πολὺφερνος γαμπρὸς εἶχεν ἐπιτέλους
ἀναφανεῖ.

Ὁ Δυνάκης, ὁ γιατρός.

Βρώμα καὶ δυσωδία κάτω ἀπὸ ἓνα ἄμεμπτο προσω-
πεῖο. Τὸν νόμιζαν γιὰ σοβαρὸ — μὰ ὁ ἄνθρωπος ἤξερε νὰ

σώζει τὰ προσχήματα. Ἦξερε ἐπίσης — καὶ πολὺ καλὰ, μάλιστα — τὶ γύρευε: γι' αὐτὸ κι' εἶχε σημειώσει μ' ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴ πιδ ἀκριβὴ γωνιά τοῦ μνημονικοῦ του τὸ ὄνομα τῆς Ἀλίκης, δίπλα στὸ στρογγυλὸ ἀριθμὸ πού θ' ἀντιπροσώπευε κατὰ τοὺς δικούς του ὑπολογισμούς τὴν προῖκα της. Μιὰ μέρα πού ὁρισμένες συνθῆκες ὁρισμένης ζωῆς τὸν ἐπείζαν περισσότερο παρὰ ποτέ, πῆρε τὴν ἀπόφαση: πῆγε καὶ βρῆκε τὸν γέρω - Βελλισάριο — μεγάλη αὐθεντία στὰ ζητήματα τοκογλυφίας καὶ προικοπνιξιμῶν — καὶ τοῦ σφύριξε τὸ μυστικὸ στ' αὐτί. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γέρω - Βελλισάριος εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιο τῆς ἐκστρατείας: Αὐτὸς μὲν θὰ ἐκπορθοῦσε στὸ καφενεῖο τὸν γέρω - Τρυφωνάτο, ἡ γυναῖκα του δὲ — ἡ κιτρινιάρρα πουριτανὴ κυρία Κλυταιμνήστρα — θὰ νουθετοῦσε κατάλληλα τὴν Ἀλίκη. Ὅπως κι' ἐγίνε — πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ γέρω - Τρυφωνάτου καὶ πρὸς μεγαλύτερη ἀκόμη χαρὰ τοῦ μπάρμπα - Βελλισαρίου πού τσέπωσε διπλὴ προμήθεια.

Ὁ γάμος ἐγίνε μεγαλοπρεπέστατος. Ἡ Ἀλίκη δὲν ἔπλεε βέβαια σ' ὠκεανούς εὐτυχίας αἰσθανόταν ὅμως κάποια ὑπερηφάνεια πού γινόταν γυναῖκα γιαιτροῦ. Τὴν πείραζε κάποτε κάποτε πού ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀγνοοῦσε πὼς ἡ τελευταία λέξη τῆς παριζιάνικης μόδας βρίσκεται στὸ περιοδικὸ «Femina» καὶ πὼς τὸ Χόλλυγουντ βρίσκεται κοντὰ στὸ Λὸς Ἀντζελες καὶ ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς ἀμερικάνικης κινηματογραφικῆς κίνησης. Τὴν πείραζε ἐπίσης τὸ γεγονὸς πού φοροῦσε σκληρὰ κολλάρια ὑπὲρ τὸ δέον ψηλὰ — ἀπὸ κεῖνα πού συνήθιζαν οἱ καθηγηταί μας σιὴν Ἀθήνα ὅταν ἀκόμα τοὺς φωνάζαμε «ὄρθα περιλαίμια»· πού κἀπνίζε καὶ ναργιλέ. Τέλος πάντων αὐτὲς ἦσαν λεπτεμέρειες. Φτάνει πού ὁ ἄντρας της εἶταν γιαιτρός. Ὁ τίτλος αὐτὸς ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὴν ζηλεύουν οἱ φιλενάδες της.

Κι' ὁ Ἀλέξης, θὰ μοῦ πεῖς!

Ἔ, ὁ Ἀλέξης, πικραμένος ὡς τὰ κόκκαλα, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἔσφιξε παρὰ ποτέ τὰ χεῖλη του κ' ἐπνίξε γιὰ πάντα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του. Θλιβερὴ προσπάθεια!... Γιὰ κάμποσο καιρὸ σκότωνε τὸν καιρὸ του κολυμπῶντας στὴ πλάζ. Τὸ over-arm-stroke-single kick δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε πιά καὶ πολεμοῦσε νὰ μάθῃ κρόουλ τῶν τεσσάρων χτυπημάτων. Ὅστερα κἀπνισε πῖπα, κ' ἐθεάθηκε σὲ κάποια ὑποπτα νυχτερινὰ κέντρα, συνοδεύοντας γυναῖκες παρδαλῆς διαγωγῆς. Ἦταν πιά χαμένο κορμί.

Δυὸ χρόνια πέρασαν.

Δυὸ χρόνια μαῦρα καὶ σκοτεινὰ γιὰ τὸν Γέρω - Τρουφωνατο καὶ τὴν κόρη του Ἀλίκη. Ὁ πολύφερνος γαμπρὸς μόλις κατάλαβε πῶς ὁ γαῖδαρός του ἦταν καλὰ δεμένος, πέταξε τὴν μάσκα του : φάνηκε τότε διάπλατη ἡ ταπεινὴ καὶ βρωμερὴ ψυχὴ του. Μικροάνθρωπος, πρόστιχος, ἀρριβίστας, χαρτοπαίκτης. Ὅτι ὁ γέρω - Τρουφωνατος εἶχε συνάξει σὲ διάστημα τριάντα χρόνων, πέρασε μὲ ταχύτητα αὐτοκινήτου τῆς κούρσας, ἀπὸ τὰ πράσινα τραπέζια ποικιλόνυμων κέντρων καὶ λεσχῶν γιὰ νὰ χωθεῖ τελειωτικὰ σὲ τσέπες ἄγνωστες καὶ βαθεῖες σὰν ἀνώνυμοι γκρεμνοί...

Δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξει στὸ χτύπημα αὐτὸ ὁ γέρω - Τρουφωνατος: ἔσκασε σὰν ἀφρισμένη καμήλα. Λίγες μέρες μετὰ, ἔκλαιε ἡ Ἀλίκη καὶ δεύτερο νεκρὸ: ἔκλαιε τὸν πολύφερνο καὶ προκομμένο ἄνδρα τῆς ποῦχε τὴν πρόνοια νὰ συνάξει ὅτι μοροῦσε, νὰ βάλει στὸ χέρι ὅσους κατάφερε καὶ νὰ τὸ σκάσει γιὰ τὴν Μασσαλία, ἀφίνοντάς τὴν, τὴν ἄμοιρη, μὲ δυὸ παιδιὰ στὸ χέρι.

Σήμερα, ζεῖ ὅπως τῆς ἐπιτρέπουν τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια τῆς περιουσίας τοῦ πατέρα τῆς - τοῦ προκομένου πατέρα τῆς ποὺ ἤθελε ἄνθρωπο μὲ «δίπλωμα» γιὰ τὴν κόρη του.

Αὐτὴ εἶναι, φίλε μου Μένε, ἡ ἱστορία τῆς Ἀλίκης τῆς νέας αὐτῆς κυρίας μὲ τὴν μῶβ τουαλέτα καὶ τὴν ὄψη θλιμμένης Παναγιᾶς. Τὴν βρίσκεις σὰν ἀπογοητευμένη, σὰν ἀποκαρδιωμένη, ἔ; Ἐχεις δίκαιο...

Εἶδες τὰ μάτια τῆς; Λὲς καὶ κράτησαν ἀνεξίτηλα στὸ μαῦρο τῶν φόντο, ἀνταύγειες βαθεῖες ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ νερὰ τοῦ Ἀχέροντος ὅπου λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πνίξει ἡ Μοῖρα τῆς — ἡ Μοῖρα τῶν περισσότερων κοριτσιῶν τῶν «ὁμογενῶν» μας τῆς Αἰγύπτου...

Σ. ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ